

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **D. K. N.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2013, č. j. CPR-7615/ČJ-2013-930310-V243, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 25. 10. 2013, č. j. 60 A 6/2013 – 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké Policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství“) ze dne 15. 4. 2013, č. j. KRPL-118555/Čj-2012-180022-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Uvedené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 18. 4. 2013 a obsahovalo řádné poučení o možnosti podat odvolání ve lhůtě 5 dnů od doručení.

[2] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí blanketní odvolání ze dne 7. 5. 2013 (téhož dne podané poštovní přepravě a doručené krajskému ředitelství dne 9. 5. 2013), které bylo spojeno s žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání podle § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále je "správní řád"). Žádost o prominutí zmeškání lhůty byla odůvodněna zástupcem žalobce tak, že žalobce převzal rozhodnutí osobně dne 22. 4. 2013, lhůta k podání odvolání končila 29. 4. 2013, ale žalobce dnem 23. 4. 2013 onemocněl a byl nemocen až do 6. 5. 2013 (dle připojené lékařské zprávy), existovala tak překážka na vůli účastníka nezávislá.

[3] Usnesením ze dne 29. 5. 2013 krajské ředitelství nevyhovělo žádosti žalobce o prominutí zmeškaného úkonu odvolání, neboť rozhodnutí účastník převzal dne 18. 4. 2013 nikoli 22. 4. 2013 a dle doložené lékařské zprávy onemocněl angínou dne 23. 4. 2013 a kontrola proběhla u lékaře dne 6. 5. 2013, kdy také byla vystavena lékařská zpráva praktickým lékařem pro Prahu 12, účastník je hlášen k pobytu na adrese v Liberci. Na podání odvolání měl účastník řízení dostatečnou lhůtu a odvolání není tak náročný úkon, aby ho nemohl zvládnout i v době případné nemoci. Tím, že si účastník ustanovil právního zástupce je vidět, že mu toto právo nechat se zastupovat, není neznámé, a že tak mohl učinit již v odvolací lhůtě tedy od 19. 4. 2013 a dále i v době nemoci. Usnesení bylo doručeno zástupci žalobce dne 3. 6. 2013.

[4] Proti usnesení /bod [3]/ podal žalobce prostřednictvím zástupce odvolání dne 12. 6. 2013, které doplnil podáním ze dne 2. 7. 2013. Namítl, že odvolání ve věci samé proti rozhodnutí mu doručenému dne 18. 4. 2013 mohl podat až do 24. 4. 2013, ale onemocněl již 23. 4. 2013 a nešlo o lhůtu dostatečnou, právo na zastoupení je nezadatelným právem dle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[5] Rozhodnutím ze dne 5. 8. 2013 zamítl žalovaný odvolání žalobce proti usnesení /bod [3]/ a toto usnesení potvrdil. Uzavřel, že lhůta k podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění /bod [1]/ počala účastníkovi běžet dne 19. 4. 2013 a posledním dnem lhůty byl den 23. 4. 2013 (nikoli 24. 4. 2013); v rozhodnutí byl účastník řádně poučen a ve dnech 19. 4. až 22. 4. 2013 tak účastníkovi nic nebránilo, aby odvolání podal. Jestliže účastník absolvoval dne 23. 4. 2013 jízdu z Liberce do Prahy k lékaři ordinujícímu v Praze 12, kde mu byla diagnostikována angína, lze předpokládat, že mu zdravotní stav nemohl znemožnit podat blanketní odvolání. Závažný zdravotní stav by jej jistě vedl k tomu, že by lékaře vyhledal v Liberci.

[6] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím ze dne 8. 8. 2013 žalovaný odvolání žalobce podané proti rozhodnutí /bod [1]/ zamítl pro opožděnost.

[7] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného /bod [6]/ následně zamítl v záhlaví vymezeným rozsudkem krajský soud. Proti tomuto rozsudku nyní žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí kasační stížností.

II. Shrnutí odůvodnění rozsudku krajského soudu

[8] Krajský soud v rozsudku konstatoval, že předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu; takové rozhodnutí je přezkoumatelné postupem podle § 65 s. ř. s., avšak toliko stran otázky opožděnosti odvolání. Ve včas uplatněné žalobní námitce žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že měl žalovaný v případě postupu podle § 92 odst. 1 správního řádu rovněž zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí; žalovaný tyto předpoklady řádně nezkoumal, jen formalisticky uvedl, že je neshledal. Žalobce

popsal, v čem spatřuje vady postupu krajského ředitelství v řízení o správním vyhoštění, které podle něho představují nezákonnost a důvod pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení. Krajský soud s odkazy na závěry soudní judikatury (mj. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 172/2013 - 32) tuto námitku neshledal důvodnou. Uzavřel, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nezpůsobuje skutečnost, že v něm blíže neodůvodnil, proč dospěl k závěru, že nejsou dány předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Konstatoval, že rozhodnutí dle § 92 odst. 1 správního řádu je rozhodnutím procesním, jehož podstatou je konstatování opožděnosti /popř. nepřípustnosti/ odvolání, aniž by byla zkoumána a hodnocena věcná a právní stránka rozhodnutí, vůči němuž odvolání směřovalo. Skutková zjištění a právní hodnocení opožděnosti pak musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí. Účastníku řízení se pak dostane soudního přezkumu v otázce opožděnosti odvolání. Teprve následně po právní moci rozhodnutí správní orgán zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkumné řízení, obnovu řízení, vydání nového rozhodnutí a výsledek tohoto zkoumání nemá na zákonnost výroku rozhodnutí, jímž se zamítá odvolání pro opožděnost, vliv, nejde o předmět soudního řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 2/2008 - 152). Soud zdůraznil, že právě a jen otázka opožděnosti odvolání tak může být předmětem soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, k posouzení této zásadní otázky žalobce v zákonné (*dvouměsíční*) lhůtě dle § 72 odst. 1 s. ř. s. žádné výhrady nevznese, učinil tak až při ústním jednání, tedy po lhůtě k rozšíření žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. Soud tak k námitce proti závěru žalovaného o opožděnosti odvolání nemohl vzhledem ke koncentrační zásadě, kterou je správní soudnictví ovládáno, přihlídnout.

III. Shrnutí argumentů obsažených v kasační stížnosti

[9] Stěžovatel kasační stížností napadl rozsudek krajského soudu v celém rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nezákonnost postupu soudu spočívá v nedostatečném zkoumání činnosti správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci a soud zatížil své rozhodnutí nezákonností, neboť je nepřesvědčivě zdůvodnil (*stěžovatel mylně označuje Městský soud v Praze*). V kasační stížnosti současně požádal, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spatřuje v tom, že ve správním řízení bylo porušeno především ustanovení § 3 správního řádu; správní orgán totiž nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dané řízení bylo vedeno z moci úřední, bezprostředně tak došlo i k porušení § 50 odst. 3 správního řádu, nebyly zjištěny skutečnosti ve prospěch stěžovatele a byly porušeny i další zásady řízení obsažené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgány nepřihlíděly ke specifickým okolnostem řešeného případu při vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Zejména došlo k porušení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (zásahu do soukromého a rodinného života cizince). Za nejpodstatnější pochybení krajského soudu stěžovatel označil nedostatek odůvodnění rozhodnutí, protože vycházel z nedostatečných zjištění a to mělo vliv na zákonnost rozhodnutí (rozsudek NSS č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). Soud podle stěžovatele pominul jednoznačně prokázané skutečnosti a odmítl žalobní námitku uplatněnou u jednání s odkazem na zásadu koncentrace. Tak však nemůže učinit bez dostatečného zdůvodnění svého kroku toliko s poukazem na zásadu koncentrace. Tato sice platí, ale v případech uvedených v § 76 s. ř. s. zruší soud rozhodnutí správního orgánu, aniž by nařizoval ústní jednání, a to mj. i z důvodu, že byla porušena ustanovení o řízení před správním orgánem s důsledkem do zákonnosti rozhodnutí. Pro závažné vady platí, že soud zruší rozhodnutí i bez návrhu. Připomenutí podstatné vady při jednání nemůže být považováno za nepřípustné rozšíření žalobních námitek. Soud proto neměl námitku odmítat jako nepřípustnou, ale měl konstatovat vadu řízení a napadené rozhodnutí zrušit; v rozporu se zákonem tak neučinil.

[10] Žalovaný nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud shledal, že jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), tyto vady soud neshledal.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Rozsudek krajského soudu netrpí stěžovatelem namítanou nezákonností a nepřezkoumatelností. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo nesporně dne 18. 4. 2013 stěžovateli doručeno. Není ani sporné, že stěžovatel podal odvolání proti němu opožděně a současně požádal o prominutí zmeškání lhůty k tomuto úkonu. Odvolání stěžovatele bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu. Předmětem soudního přezkumu v takovém případě, jak správně krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, proto mohla být toliko otázka, zda závěr žalovaného o opožděnosti odvolání může obstát. V žalobních bodech uplatněných ve lhůtě k podání žaloby (která v případě rozhodnutí o správním vyhoštění činí 10 dnů) závěr žalovaného o opožděnosti odvolání, ani rozhodnutí o žádosti o prominutí zmeškání úkonu, která mu předcházela, nebyly zpochybněny. Žalobce namítal toliko nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného potud, že „*neshledal důvody pro přezkumné řízení, obnovu řízení či vydání nového rozhodnutí*“. V dalším textu žaloby tvrdil již jen nedostatek skutkových zjištění vedoucích k uložení správního vyhoštění s odkazem na porušení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a § 119, 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a proto podle jeho názoru zde byl důvod zahájit přezkumné řízení. Neuplatnil-li stěžovatel ve lhůtě k podání žaloby žádnou námitku stran proti závěru rozhodnutí žalovaného o opožděnosti odvolání, ani vady řízení, které mu předcházelo (tj. ani proti rozhodnutí o žádosti o prominutí lhůty k odvolání, s nímž byl současně tento úkon spojen), ač tak učinit v žalobě mohl (usnesení o nevyhovění jeho žádosti o prominutí zmeškaného úkonu odvolání, rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti tomuto usnesení i rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost mu byla řádně doručena) nemohl krajský soud, který je vázán důvody uvedenými v žalobě a napadené rozhodnutí přezkoumává jen v mezích žalobních bodů uplatněných ve lhůtě k podání žaloby, postupovat jinak, než se vypořádat s jediným žalobním bodem ve lhůtě uplatněným. Krajský soud se s námitkou včas uplatněnou vypořádal náležitě a v souladu se zákonem, rozsudek tak není nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů (nepřesvědčivost). Za jinou vadu řízení před soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nelze v daném případě označit skutečnost, že krajský soud v řízení a v odůvodnění rozsudku nepodrobil přezkoumání skutkové okolnosti dané věci rozhodné pro závěr o opožděnosti odvolání, protože rozsah a důvody v žalobě uvedené proti tomuto závěru nesměřovaly. Tím méně příslušelo soudu přezkoumávat důvody rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, neboť toto meritum věci se právě z důvodu opožděně podaného odvolání nestalo ani předmětem posouzení rozhodnutím žalovaného napadeného žalobou, jak také krajský soud správně v odůvodnění rozsudku uvedl. Stěžovatelem tvrzený kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto neobstál.

[14] Nejvyšší správní soud neshledal ani vady rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání žalobce pro opožděnost, ani vady řízení, které mu předcházelo, k nimž by krajský soud měl přihlídnout z povinnosti úřední, tzn. bez návrhu. Rozhodnutí žalovaného není nicotným aktem, jeho vydání nebylo vázáno žádnou prekluzivní lhůtou, výrok a odůvodnění rozhodnutí není ve vzájemném rozporu. Skutková zjištění relevantní pro právní závěr o opožděnosti

odvolání žalovaný řádně v odůvodnění uvedl, jeho rozhodnutí, pokud jde o tuto základní otázku, která byla předmětem posouzení, není nepřezkoumatelné ani pro nesrozumitelnost ani pro nedostatek důvodů a má ve spise dostatečnou oporu. Stěžovatel konečně závěr o opožděnosti odvolání, jak již shora uvedeno, ani v žalobě samé nezpochybnil. Krajský soud proto důvodně neshledal prostor ke zrušení rozhodnutí pro vady řízení bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. a), b) nebo c) s. ř. s. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 – 84, je soud oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud jednoznačně vyslovil, že § 76 odst. 1 s. ř. s. není výjimkou z dispoziční zásady. Nesměřují-li žalobní námitky proti objektivně existujícím vadám, může soud zrušit rozhodnutí jen tehdy, brání-li vady přezkumu v mezích žalobních bodů, jinak by dispoziční zásada ztrácela smysl. Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zde z uvedených důvodů není dán.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal opodstatněným ani kasační důvod /dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s./ uplatněný stěžovatelem proti závěru krajského soudu, který odmítl nepřihlídnout k námitce vznesené stěžovatelem až při jednání soudu, které se konalo 25. 10. 2013, z důvodu, že tato námitka byla uplatněna po uplynutí lhůty k podání žaloby. Tato námitka uplatněná v kasační stížnosti je přípustná, nikoli však důvodná. Z protokolu o jednání plyne, že žalobce až v závěrečném přednesu uvedl, že pro nezákonnost napadeného rozhodnutí existují 3 důvody, přičemž za „1) *žalovaný nesprávně posoudil otázku opožděnosti odvolání, když nesprávně posoudil jeho žádost o prominutí zmeškání lhůty. Žalobce řádně doložil, že onemocněl angínou, pravost předložené lékařské zprávy nebyla správnými orgány rozporována a žalobce tedy prokázal, proč nebyl objektivně schopen podat odvolání ve lhůtě.*“ (Druhý a třetí důvod korespondoval s tvrzením v žalobě).

[16] Nejvyšší správní soud předně připomíná, že podle § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat mj. žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaně) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky správního rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Žalobce je tedy povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Ustanovení § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s. brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, zveřejněný pod č. 419/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Důvody kasační stížnosti tedy lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech v žalobních bodech obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření formulovány a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány; to platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody stěžovatel mohl v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.

[17] Krajský soud v napadeném rozsudku správně odkázal na § 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 s. ř. s. a zásadu koncentrace řízení, kterou je správní soudnictví ovládáno. Tím dal zřetelně najevo,

že řízení před správními soudy není nalézacím řízením, ale přezkumným, které je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační a je tak v dispozici žalobce, aby v žalobě vymezil, v jakém rozsahu a z jakých důvodů rozhodnutí napadá, a to ve lhůtě k podání žaloby, a že takto vymezenými žalobními body je soud vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). K žalobním bodům uplatněným po uplynutí lhůty pro podání žaloby soud nemůže přihlížet a ani nemůže přezkoumávat napadené rozhodnutí nad rámec vymezený žalobcem v žalobě, nejde-li o vady, k nimž soud musí přihlížet i bez návrhu. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěry vyslovené již v rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 7 Azs 79/2009 - 84 (viz bod [14] shora). Stěžovateli nelze přisvědčit, neboť důvod nezákonnosti rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost tvrzený při jednání a po uplynutí lhůty k podání žaloby, nepoukazuje na vadu řízení, k níž by soud byl povinen přihlížet z moci úřední, tzn. v daném případě vadu, která by bránila přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. Ve smyslu § 76 odst. 3) s. ř. s. *in fine* nemůže jít ani o vadu, která by vyšla najevo při jednání. I toto ustanovení, umožňující zrušení rozhodnutí z důvodů uvedených v § 76 odst. 1 a 2 v případě, že tyto vady vyšly najevo až při jednání, opravňuje soud k takovému postupu jen tehdy, jde-li o vady znemožňující posoudit věc v mezích žalobních námitek. Obsahem žalobcova tvrzení je však nesouhlas s hodnocením důvodů uvedených v jeho žádosti o prominutí zmeškání lhůty k odvolání. Jde tak o nový žalobní bod uplatněný po lhůtě k podání žaloby a krajský soud dostatečně zdůvodnil, proč k němu nemohl při přezkoumání napadeného rozhodnutí přihlížet.

[18] Nad rámec Nejvyšší správní soud dodává, že v daném konkrétním případě nebyly dány důvody k překročení žalobních bodů přesahující vymezení v soudním řádu správním ve smyslu bodu 22. a 23. usnesení rozšířeného senátu č. j. 7Azs 79/2009 - 84.

[19] Vzhledem k tomu, že soud rozhodl o kasační stížnosti, nerozhodoval již o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podaném v doplnění kasační stížnosti dne 20. 12. 2013.

V. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky uplatněné stěžovatelem nedůvodnými; jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[21] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 z a použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu